

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXII Wydział

Sąd Unijnych Znaków Towarowych i Wzorów Wspólnotowych

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Beata Piwowska

Protokolant starszy sekretarz sądowy Joanna Preizner

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 stycznia 2019 r. w Warszawie

sprawy z powództwa **A. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Białej Podlaskiej**

przeciwko **P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Warszawie**

o ochronę praw do znaków towarowych i o zakazanie czynów nieuczciwej konkurencji

1. nakazuje P. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Warszawie zaprzestanie posługiwania się oznaczeniami słownymi „autosfera i „autosfera.pl” oraz oznaczeniem słowno-

autosfera.PL

graficznym, w szczególności w nazwie oraz w treściach stron internetowych www.autosfera.pl i www.pgamotors.pl, w adresie i treści serwisu społecznościowego [https://www. \(...\)com/Autosferasamochodyuzywane/](https://www. (...)com/Autosferasamochodyuzywane/) w celu oferowania i wprowadzania do obrotu pojazdów samochodowych, części i akcesoriów samochodowych oraz reklamowania usług ich sprzedaży, świadczenia i reklamowania usług stacji diagnostycznych, usług w zakresie serwisu i napraw samochodowych oraz usług wyszukiwania ofert sprzedaży samochodów;

2. zasądza od P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Warszawie na rzecz Fundacji (...)ul. (...),(...) W.(KRS (...)) kwotę 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych;

3. zasądza od P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Warszawie na rzecz A. spółki z

ograniczoną odpowiedzialnością w Białej Podlaskiej kwotę 6.703,90 (sześć tysięcy siedemset trzy 90/100) złote tytułem zwrotu kosztów postępowania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem wydanym 31 sierpnia 2018 r. w sprawie sygn. akt XXII GWo 65/18 Sąd udzielił A. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Białej Podlaskiej (dalej także jako spółka A.) zabezpieczenia roszczenia o zaniechanie naruszania prawa do unijnego znaku towarowego **AUTOSFERA** EUTM-013140017 oraz o zaniechanie czynów nieuczciwej konkurencji poprzez zakazanie używania przez P. spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w Warszawie (dalej także jako spółka P.) elementu słownego „Autosfera” oraz „Autosfera.pl” oraz słowno-graficznego **autoSfera.PL** w obrocie handlowym w odniesieniu do usług sprzedaży pojazdów samochodowych, części i akcesoriów samochodowych, usług stacji diagnostycznych oraz usług w zakresie serwisu oraz napraw samochodowych oraz usług wyszukiwania ofert sprzedaży samochodów, poprzez:

- nakazanie obowiązanej, na czas trwania postępowania, zaprzestania posługiwania się elementem słownym „autosfera”, „autosfera.pl” oraz słowno-graficznym **autoSfera.PL** w nazwie oraz w treści strony internetowej www.autosfera.pl oraz w treści strony internetowej [www.\(...\).pl](http://www.(...).pl) oraz w adresie i treści serwisu społecznościowego [https://www.\(...\).com/Autosferasamochodyuzywane/](https://www.(...).com/Autosferasamochodyuzywane/) w celu oferowania oraz reklamowania usług sprzedaży pojazdów samochodowych, części i akcesoriów samochodowych, usług stacji diagnostycznych oraz usług w zakresie serwisu oraz napraw samochodowych oraz usług wyszukiwania ofert sprzedaży samochodów,
- zajęcie na czas trwania postępowania wszystkich, stanowiących własność obowiązanej, materiałów promocyjnych i reklamowych w tym banerów, ulotek, katalogów z oznaczeniem „autosfera” lub „autosfera.pl”, słowno-graficznym **autoSfera.PL**, znajdujących się w siedzibie obowiązanej oraz jej magazynach, punktach sprzedaży i obsługi. (k.111-124)

17 września 2018 r. spółka A. wniosła o:

1. nakazanie spółce P. zaprzestania posługiwania się elementem słownym „autosfera”, „autosfera.pl” oraz słowno-graficznym **autoSfera.PL**, w szczególności w nazwie oraz w treści strony internetowej www.autosfera.pl oraz w treści strony internetowej www.pgamotors.pl oraz w adresie i treści serwisu społecznościowego [https://www\(....\).com/Autosferasamochodyuzywane/](https://www(....).com/Autosferasamochodyuzywane/) w celu oferowania, wprowadzania do obrotu oraz reklamowania usług sprzedaży pojazdów samochodowych, części i akcesoriów samochodowych, usług stacji diagnostycznych oraz usług w zakresie serwisu oraz napraw samochodowych oraz usług wyszukiwania ofert sprzedaży samochodów;
2. zasądzenie od pozwanej kwoty w wysokości 10.000 zł na rzecz Fundacji (...).ul. (...).(....)W.KRS

(...);

3. zasądzenie kosztów postępowania. (k.3-124)

P. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Warszawie wniosła o oddalenie powództwa i zwrot kosztów procesu. (k.136-222)

Sąd ustalił:

A. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Białej Podlaskiej jest właścicielem słowno-

AUTOSFERA

graficznego unijnego znaku towarowego KULTURA PEŁNEJ OBSŁUGI

zarejestrowanego w Urzędzie Unii Europejskiej ds. Własności Intelktualnej pod numerem 013140017, z pierwszeństwem od dnia 4 sierpnia 2014 r., dla usług w klasach klasyfikacji nicejskiej:

35: sprzedaż detaliczna i hurtowa (w tym za pośrednictwem strony internetowej) na rzecz osób trzecich następujących towarów: części samochodowe, akcesoria samochodowe; usługi doradcze w zakresie zarządzania i organizacji dla przedsiębiorstw z branży samochodowej; prowadzenie sklepów i hurtowni w tym internetowych z następującymi towarami: części samochodowe, akcesoria samochodowe; sprzedaż on-line, sprzedaż wysyłkowa następujących towarów: części samochodowe, akcesoria samochodowe; obsługa zleceń zakupów; obsługa targów on-line w celu nabywania, sprzedawania i/lub wymiany towarów, usług; wyszukiwanie danych w komputerowych bazach danych dla osób trzecich; aukcje publiczne; aukcje internetowe; zarządzanie zbiorami informatycznymi; marketing; reklama; reklama prasowa; reklama radiowa; reklama telewizyjna; reklama billboardowa, reklama na stronach internetowych następujących towarów: części samochodowe, akcesoria samochodowe oraz świadczonych usług; organizowanie i współudział w targach, wystawach i pokazach związanych z promocją następujących towarów: części samochodowe, akcesoria samochodowe i świadczonych usług; udzielanie porad konsumentom;

37: czyszczenie pojazdów; dostarczanie informacji o naprawach pojazdów; instalowanie części do pojazdów; Konserwacja i naprawa pojazdów silnikowych do transportu pasażerów; konserwacja i naprawa pojazdów silnikowych lądowych; konserwacja i naprawy pojazdów silnikowych; konserwacja lub naprawa pojazdów samochodowych; konserwacja pojazdów; konserwacja pojazdów lądowych; konserwacja pojazdów mechanicznych; kontrola pojazdów przed przeprowadzeniem konserwacji; kontrola pojazdów przed przeprowadzeniem naprawy; ładowanie akumulatorów do pojazdów; montaż [instalowanie] części do pojazdów; naprawa i konserwacja pojazdów lądowych; naprawa lub konserwacja dwukołowych pojazdów silnikowych; naprawa pojazdów mechanicznych; naprawa pojazdów silnikowych; naprawa pojazdów, zwłaszcza pomoc drogowa; naprawa powypadkowa pojazdów; naprawy pojazdów; odnawianie pojazdów; organizowanie naprawy pojazdów; organizowanie naprawy silnikowych pojazdów lądowych; przebudowa chłodnic pojazdów; przegląd pojazdów; regeneracja silników pojazdów; regulacja [tuning] pojazdów; remont pojazdów; serwisowanie (przegląd) silników pojazdów; serwisowanie pojazdów dostawczych; smarowanie pojazdów; smarowanie pojazdów silnikowych; stacje obsługi pojazdów, naprawy, konserwacja i tankowanie pojazdów; usługi awaryjnych napraw pojazdów; usługi naprawy pojazdów silnikowych; usługi stacji naprawy pojazdów; usługi stacji obsługi pojazdów; usługi tuningu pojazdów; zabezpieczanie antykorozyjne pojazdów silnikowych;

zabezpieczanie przeciwrzutowe pojazdów silnikowych; zakładanie i naprawa opon do pojazdów;
42: kontrola techniczna pojazdów; testowanie [kontrola] pojazdów pod kątem sprawności; kontrola pojazdów silnikowych [pod kątem zdolności do ruchu drogowego]; kontrola lądowych pojazdów silnikowych [pod kątem zdolności do ruchu drogowego]; kontrola pojazdów mechanicznych przed transportem [pod kątem bezpiecznego używania w ruchu drogowym]. (dowód: świadectwo rejestracji EUIPO k.19-31)

Spółka A. prowadzi działalność gospodarczą od 1997 r. Pod znakami

  oferuje usługi dotyczące sprzedaży, diagnostyki i naprawy pojazdów samochodowych oraz sprzedaży części zamiennych, a pod adresem www.autosfera.eu prowadzi ich sprzedaż internetową. (dowód: wydruki ze strony internetowej i print-screeny k.33-35, 83, 85, 87, odpis z KRS k.40-47) Nazwa domeny internetowej autosfera.eu została zarejestrowana w dniu 18 września 2009 r. (dowód: informacja WHOIS k.37-38)

Utworzona w 2005 r. P. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Warszawie należy do (...) grupy kapitałowej P. - właściciela salonów samochodowych różnych marek we F., B. i w H.. W P. rozpoczęła ona działalność w 2005 r. Obecnie należą do niej autoryzowane punkty sprzedaży samochodów różnych marek, m.in.: (...),(...),(...),(...),(...) oraz centrum napraw powypadkowych. (dowód: print-screen k.49-51, 57-58,60-61, 63 - 65,67-68 odpis z KRS k.157-163, odpis z rejestru K. dot. P. k.195-196) W prowadzonej przez nią działalności gospodarczej spółka P. używa oznaczenia

 dla usług sprzedaży samochodów, usług serwisowych i naprawczych, na stronach internetowych pgamotors.pl i autosfera.pl, w materiałach promocyjnych i reklamowych. (dowód: print-screeny k.49-51,57-58,60-61,63-65,67-68) Pozwana jest abonentem nazwy domeny internetowej autosfera.pl utworzonej 1 września 2016 r. (dowód: informacja WHOIS k.53-55)

Egzekwując udzielone powódce zabezpieczenie komornik sądowy dokonał w dniu 21 września 2018 r. zajęcia w siedzibie pozwanej: tablic, tablic rejestracyjnych i podkładek pod nie, flag reklamowych, banneru reklamowego z oznaczeniem „autosfera.pl”. (dowód: protokoły zajęcia k.70-81)

Pozwana jest uprawniona do słownego unijnego znaku towarowego **OTOSFERA** zarejestrowanego w EUIPO pod nr 015803547 z pierwszeństwem od 5 września 2016 r. dla usług w klasie 35. klasyfikacji nicejskiej, m.in. sprzedaż hurtowa i detaliczna pojazdów mechanicznych. (dowód: świadectwo rejestracji EUIPO k.197-199)

P. z siedzibą w Paryżu jest właścicielem chronionych we Francji: słowno-graficznego znaku towarowego **AUTOSPHERE** nr 3648077 z pierwszeństwem od 30 kwietnia 2009 r. dla towarów i usług w klasach 9., 12., 16., 35.-40. klasyfikacji nicejskiej; słownego znaku towarowego **AUTOSPHERE** nr 99829870 z pierwszeństwem od 30 listopada 1999 r. dla towarów i usług w klasach 12., 35.-49., 41., 42.; słowno-graficznego znaku towarowego **AUTOSPHERE** nr 3333013 z pierwszeństwem od 28

grudnia 2004 r. dla towarów i usług w klasach 12., 16., 35.-39., 41. (dowód: odpis z rejestru k.167-168, wydruki z bazy T. k.169-175)

20 sierpnia 2018 r. H.M. oświadczył w imieniu P. , że pisemnie potwierdza udzielenie zgody na używanie przez spółkę P. i spółki z nią powiązane nazwy handlowej i znaku towarowego **AUTOSFERA** w zakresie klas klasyfikacji nicejskiej: 9, 12, 16, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42 (dowód: oświadczenie k.232).

Znak unijny nr 017754383 zgłoszony przez P. w EUIPO w dniu 30 stycznia 2018 r. jest przedmiotem sprzeciwu spółki A. . (dowód: korespondencja k.204-221)

Sąd zważył:

1. Odnośnie do naruszenia prawa do znaku towarowego:

Podstawową funkcją znaku towarowego jest zagwarantowanie konsumentowi lub końcowemu odbiorcy możliwości określenia pochodzenia towaru lub usługi nim oznaczonych, odróżnienia (bez ewentualności wprowadzenia w błąd) ich od towarów lub usług innego pochodzenia. (tak wyroki Trybunału z 23/05/1978 r. w sprawie 102/77 (...), z 18/06/2002 r. w sprawie C-299/99 (...), z 8/05/2008 r. w sprawie C-304/06 (...)) wyrok Sądu Unii Europejskiej z 8/02/2011 r. w sprawie T-157/08 (...)) Prawo wyłączne jest przyznawane, aby umożliwić właścicielowi znaku towarowego ochronę jego szczególnych interesów, zadbanie o to, aby znak mógł spełniać wszystkie jego funkcje, zarówno gwarantowania konsumentom wskazania pochodzenia towaru/usługi, jak i gwarancyjną, komunikacyjną, reklamową i inwestycyjną. Wykonywanie tego prawa jest zastrzeżone dla przypadków, w których używanie przez osoby trzecie określonego oznaczenia negatywnie wpływa lub może wpływać na którąkolwiek z wymienionych funkcji. (tak wyroki Trybunału z 22/09/2011 r. w sprawie C-482/09 (...), z 18/06/2009 r. w sprawie C-487/07 (...) z 23/03/2010 r. w sprawach połączonych od C-236/08 do C-238/08 (...))

Przepis art. 9 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej z 14 czerwca 2017 roku (tekst jednolity Dz.U.UE. L.2017.154.1) stanowi, że bez uszczerbku dla praw właściciela nabytych przed datą zgłoszenia lub datą pierwszeństwa unijnego znaku towarowego właściciel tego znaku jest uprawniony do zakazania osobom trzecim, które nie mają jego zgody, używania w obrocie handlowym, w odniesieniu do towarów lub usług, oznaczenia, m.in., gdy oznaczenie to jest identyczne z unijnym znakiem towarowym lub do niego podobne oraz jest używane w odniesieniu do towarów lub usług, które są identyczne lub podobne do towarów lub usług, dla których znak ten został zarejestrowany, jeżeli istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia odbiorców w błąd, które obejmuje prawdopodobieństwo skojarzenia oznaczenia ze znakiem towarowym. (b.)

Ocena identyczności lub podobieństwa znaku zarejestrowanego oraz przeciwstawianego mu oznaczenia pozwanego powinna się opierać na ich zgodności wizualnej, fonetycznej i koncepcyjnej.

Znaki należy porównywać całościowo, a decydujące znaczenie mieć będą elementy odróżniające, a nie opisowe. Oznaczenie może być uznane za identyczne ze znakiem, tylko wtedy, gdy powtarza – bez dokonywania zmian lub uzupełnień – wszystkie jego elementy, lub gdy rozpatrywane jako całość, wykazuje nieznaczne różnice, które nie zostaną dostrzeżone przez przeciętnego konsumenta. (tak wyrok Trybunału z 20/03/2003 r. C-291/00 (...)) Dwa znaki towarowe są do siebie podobne jeżeli, z punktu widzenia określonego kręgu odbiorców, są przynajmniej częściowo identyczne w jednym lub kilku istotnych aspektach. (tak wyrok Sądu z 23/10/2002 r. w sprawie T-6/01 (...)) Dla stwierdzenia, czy w konkretnym przypadku znaki są identyczne, czy też można mówić zaledwie o podobieństwie, konieczne jest dokonanie oceny wizualnych, fonetycznych i znaczeniowych cech znaków i ich całościowego oddziaływania na percepcję należycie poinformowanego, dostatecznie uważnego i rozsądnego przeciętnego konsumenta. (tak wyroki Trybunału z 20/03/2003 r. w sprawie C-291/00 (...), z 8/05/2014 r. w sprawie C-591/12 (...))

Dokonując oceny podobieństwa towarów i usług należy brać pod uwagę wszystkie czynniki charakteryzujące zachodzące między nimi relacje (zależności), szczególnie ich rodzaj i przeznaczenie, sposób używania lub korzystania z nich, warunki w jakich są sprzedawane, a także ich wzajemny, konkurencyjny lub komplementarny charakter. (tak wyroki Sądu z 23/10/2002 r. w sprawie T-388/00 (...), z 4/11/2003 r. w sprawie T-85/02 (...)) Całościowa ocena zakłada pewną współzależność między branymi pod uwagę czynnikami, w szczególności podobieństwem znaków oraz podobieństwem towarów/usług, których one dotyczą, przy czym niski stopień podobieństwa towarów i usług może być zrównoważony znaczącym stopniem podobieństwa znaków i odwrotnie. (zasada wzajemnej zależności - tak wyroki Trybunału z 23/10/2002 r. w sprawie T-6/01 (...), z 13/09/2007 r. w sprawie C-234/06 (...), z 18/12/2008 r. w sprawie C-16/06 (...))

W myśl utrwalonego orzecznictwa, prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd istnieje, gdy znaczna część właściwego kręgu odbiorców mogłaby zostać skłoniona do omyłkowego zakupu towaru pozwanego, myśląc, że jest to towar uprawnionego (uznając, że dane towary lub usługi pochodzą z tego samego przedsiębiorstwa), ewentualnie mogłaby uznać, że dane towary lub usługi pochodzą z przedsiębiorstw powiązanych ze sobą gospodarczo. (tak wyroki Trybunału z 29/09/1998 r. w sprawie C-39/97 (...), z 4/05/1999 r. w sprawach połączonych C-108/97, C-109/97 (...), z 22/06/1999 r. w sprawie C-342/97 (...)) Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd powinno być oceniane w sposób całościowy, według sposobu postrzegania określonego konsumenta, przy uwzględnieniu wszystkich istotnych okoliczności konkretnego przypadku, szczególnie wzajemnej zależności między podobieństwem oznaczeń i towarów lub usług, których one dotyczą. (tak wyroki Trybunału z 11/11/1997 r. w sprawie C-25/95 (...), z 23/03/2006 r. w sprawie C-206/04 (...), z 18/12/2008 r. w sprawie C-16/06 (...), z 8/05/2014 r. w sprawie C-591/12 (...)) oraz wyroki Sądu z 9/07/2003 r. w sprawie T-162/01 (...) i z 20/01/2010 r. w sprawie T-460/07 (...)

Właściwy krąg odbiorców składa się z przeciętnych konsumentów, należycie poinformowanych, dostatecznie uważnych i rozsądnych, przy czym poziom uwagi konsumentów może się różnie kształtować w zależności od kategorii towarów lub usług. (tak wyroki Trybunału z 22/06/1999 r. w sprawie C-342/97 (...), z 6/05/2003 r. w sprawie C-104/01 (...) i z 12/01/2006 r. C-361/04

(...)Przeciętny konsument rzadko ma możliwość przeprowadzenia bezpośredniego porównania różnych znaków towarowych, musi zazwyczaj zdać się na zachowany w pamięci niedoskonały ich obraz. Ryzyko konfuzji jest tym większe, im silniejszy jest charakter odróżniający znaku towarowego, który wynika z jego samoistnych cech lub renomy (znajomości, rozpoznawalności na rynku). (tak wyroki Trybunału z 22/06/1999 r. w sprawie C-342/97 (...), z 11/11/1997 r. w sprawie C-251/95 (...) i z 29/09/1998 r. w sprawie C-39/97 (...))

Istnieje współzależność pomiędzy znajomością znaku wśród odbiorców, a jego charakterem odróżniającym - im bardziej znak jest znany, tym bardziej wzmocniony jest jego charakter odróżniający. Przy ocenie, czy znak cieszy się wysoce odróżniającym charakterem wynikającym z jego znajomości wśród odbiorców, należy rozpatrzyć wszystkie istotne okoliczności danego przypadku, w szczególności udział znaku w rynku, natężenie, zasięg geograficzny i długość okresu jego używania, wielkość inwestycji dokonanych przez przedsiębiorstwo w celu jego promocji, udział procentowy zainteresowanych grup odbiorców, którym znak umożliwia zidentyfikowanie towarów jako pochodzących z określonego przedsiębiorstwa, jak również oświadczenia izb handlowych i przemysłowych lub stowarzyszeń zawodowych. (tak wyrok Sądu z 12/07/2006 r. w sprawie T-277/04 (...))Ciężar udowodnienia siły znaku towarowego i jego odróżniającego charakteru, spoczywa na powodzie. (art. 6 k.c.)

Skutki unijnego znaku towarowego podlegają wyłącznie przepisom rozporządzenia. W ust. 3 art. 9 stanowi, że na podstawie ust. 2 mogą być zakazane w szczególności:

- a) umieszczanie oznaczenia na towarach lub ich opakowaniach
- b) oferowanie towarów, wprowadzanie ich do obrotu lub ich magazynowanie w tym celu pod takim oznaczeniem lub oferowanie, lub świadczenie usług pod tym oznaczeniem
- c) przywóz lub wywóz towarów pod takim oznaczeniem
- d) używanie oznaczenia jako nazwy handlowej lub nazwy przedsiębiorstwa, lub jako części tych nazw
- e) używanie oznaczenia w dokumentach handlowych i w reklamie
- f) używanie oznaczenia w reklamie porównawczej w sposób sprzeczny z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/114/WE.

Gdy sąd uzna, że pozwany naruszył lub że z jego strony istnieje groźba naruszenia unijnego znaku towarowego, wydaje, o ile nie istnieją szczególne powody, decyzję zakazującą określonych działań. Stosuje również środki, zgodnie z przepisami prawa krajowego, których celem jest zapewnienie przestrzegania zakazu. (art. 130 ust. 1) Oznacza to, że jeśli w prawie krajowym istnieją inne jeszcze sposoby (środki ochrony) znaku przed naruszeniem, nieznane przepisom rozporządzenia, sąd powinien je, na wniosek powoda, zastosować do ochrony znaku unijnego. Odnosi się to do przepisów ustawy z 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (tekst jedn. Dz. U. z 2017 r. poz. 776, dalej p.w.p.):

- art. 296 ust. 1 stanowiącego, że osoba, której prawo ochronne na znak towarowy zostało naruszone może żądać od naruszcyciela (oprócz zaniechania naruszania), wydania bezpodstawnie uzyskanych korzyści oraz naprawienia wyrządzonej szkody w razie zawinionego naruszenia,
- art. 286, stanowiącego, że sąd, rozstrzygając o naruszeniu prawa, może orzec, na wniosek uprawnionego, o będących własnością naruszającego bezprawnie wytworzonych lub oznaczonych wytworach oraz środkach i materiałach, które zostały użyte do ich wytworzenia lub oznaczenia, w

szczegółności może orzec o ich wycofaniu z obrotu, przyznaniu uprawnionemu na poczet zasądzonej na jego rzecz sumy pieniężnej albo zniszczeniu,

- art. 287 ust. 2 w zw. z art. 296 ust. 1a stanowiącego, że sąd, rozstrzygając o naruszeniu znaku towarowego, może orzec, na wniosek uprawnionego, o podaniu do publicznej wiadomości części albo całości orzeczenia lub informacji o orzeczeniu, w sposób i w zakresie określonym przez sąd.

Powódka należycie wykazała, że – jako jego właścicielka - jest uprawniona do dochodzenia roszczeń wynikających z naruszenia praw do słowno-graficznego unijnego znaku towarowego **AUTOSFERA** KULTURA PEŁNEJ OBSŁUGI zarejestrowanego w Urzędzie Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej pod numerem 013140017 z pierwszeństwem od dnia 4 sierpnia 2014 r. Przedstawiła dowody potwierdzające rzeczywiste używanie przez nią tego znaku w odniesieniu do usług objętych ochroną. Elementem dystynktywnym jest wyeksponowane słowo „AUTOSFERA”, dodatkowo zaakcentowane graficznym podkreśleniem litery „O”. Sformułowanie „Kultura pełnej obsługi”, pisanie drobnym drukiem, ma charakter sloganu reklamowego, wskazującego na dobrą jakość świadczonych przez powódkę usług, a nie na ich pochodzenie od spółki A. . Dodatkowo, wtórna zdolność odróżniająca elementu „AUTOSFERA” wynika z tożsamości z nim firmy powodowej spółki, dzięki której usługi świadczone przez nią będą raczej kojarzone przez klientów z oznaczeniem „Autosfera”, a nie ze sloganem „Kultura pełnej obsługi”.

Bezspornym w sprawie jest, że pozwana używa w działalności gospodarczej na terytorium P. oznaczeń AUTOSFERA, Autosfera.pl i **autosfera.PL** w związku z oferowaniem i reklamowaniem usług identycznych z usługami z klasy 37. (naprawa pojazdów samochodowych na stronach www.autosfera.pl i na portalu (...)) oraz podobnych do usług z klasy 35. klasyfikacji nicejskiej (sprzedaż pojazdów – towarów komplementarnych z częściami zamiennymi objętymi ochroną znaku unijnego). Oznaczenia te mają dystynktywny charakter w elemencie słownym „autosfera”, identycznym koncepcyjnie i fonetycznie z odróżniającym elementem znaku powódki. Ani wskazanie domeny internetowej „.pl” (element opisowy), ani czcionka i szata graficzna oznaczenia słowno-graficznego nie mają tak wysokiej zdolności odróżniającej, by wyeliminować niewątpliwe skojarzenia przez klientów przeciwstawianych sobie znaku i oznaczeń. Co więcej, w oznaczeniu słowno-graficznym **autosfera.PL**, podobnie do znaku powódki podkreślona (wystylizowana) została litera „o”. W ocenie Sądu, dokonywanej w sposób zgodny z regułami wypracowanymi w orzecznictwie sądów unijnych, potencjalni klienci mogą uznać, że usługi oferowane przez pozwaną pochodzą od powódki uprawnionej do znaku **AUTOSFERA** KULTURA PEŁNEJ OBSŁUGI, lub od podmiotu powiązanego z nią gospodarczo.

Powódka oferuje i sprzedaje części zamienne oraz akcesoria samochodowe, pozwana natomiast - za pośrednictwem portali aukcyjnych ([www. \(...\) .pl](http://www. (...) .pl)) lub sklepu internetowego na stronie www.autosfera.pl oferuje i sprzedaje samochody. Mamy zatem do czynienia z kolizją oznaczeń identycznych w elemencie dystynktywnym (słowo „autosfera”) odnoszących się do identycznych usług i komplementarnych towarów będących przedmiotem sprzedaży. Krąg potencjalnych klientów

korzystających z oferty stron lub mogących być nią zainteresowanymi jest wspólny dla obu stron procesu, a żadna z nich nie wskazuje konkretnych okoliczności, które uzasadniałyby uznanie przez Sąd, że pomimo wysokiego podobieństwa znaku towarowego i oznaczeń ryzyko konfuzji konsumenckiej nie występuje.

W ocenie Sądu, używanie przez pozwaną w działalności gospodarczej oznaczeń:

AUTOSFERA, Autosfera.pl i **autoSfera.PL** narusza prawo spółki Autosfera do unijnego

AUTOSFERA

znaku towarowego **KULTURA PEŁNEJ OBSŁUGI**. Wpływa ono niewątpliwie na prawidłowe pełnienie przez ten znak funkcji oznaczenia pochodzenia, reklamowej i ewentualnie jakościowej, gdyby negatywne oceny usług świadczonych przez pozwaną były przenoszone przez klientów na znak unijny i uprawnioną do niego spółkę A.. Nie wyrażając zgody na używanie spornych oznaczeń powódka może zatem skutecznie się sprzeciwić działaniom pozwanej. Służą jej w szczególności roszczenia o

zakazanie używania oznaczeń **AUTOSFERA, Autosfera.pl** i **autoSfera.PL** oraz o usunięcie powstałych już skutków naruszeń. Żądane w pkt 1. pozwu sankcje zakazowe mieszczą się w granicach określonych przepisami art. 9 ust. 3 w zw. z ust. 2b i w zw. art. 130 ust. 1 rozporządzenia), a równocześnie są adekwatne do sposobu i zakresu korzystania przez spółkę P. z kolizyjnych oznaczeń. Powództwo w tym zakresie należało zatem uznać za uzasadnione i udowodnione.

Sąd uznał za chybione zarzuty zgłoszone przez pozwaną:

W pierwszym rzędzie należy wyjaśnić, że nie jest wyłączona droga sądowa dla dochodzenia roszczeń z tytułu naruszenia prawa do unijnego znaku towarowego w sytuacji, gdy kolizyjne oznaczenie stanowi nazwę domeny internetowej. W żadnym razie nie można uznać, że w tym zakresie wyłącznie właściwym jest Sąd Polubowny do spraw Domen Internetowych przy Polskiej Izbie Informatyki i Telekomunikacji. Zgłaszając zarzut w pkt 2. odpowiedzi na pozew spółka P. odwołuje się do przepisu art. 2 § 1 k.p.c., który nie może stanowić podstawy dla stwierdzenia „braku właściwości sądu powszechnego”. Tylko na marginesie Sąd pragnie wstwierdzić, że ze względu na brzmienie art. 124 cyt. rozporządzenia wątpliwości budzi raczej dopuszczalność rozstrzygania przez sąd polubowny o naruszeniach praw do unijnego znaku towarowego.

Spółka P. nie może skutecznie przeciwstawiać prawu spółki A. praw P. do znaków towarowych **AUTOSPHERE** chronionych na terytorium F. . Ewentualna kolizja praw krajowych z unijnym znakiem towarowym nr 013140017 może być przedmiotem badania przez EUIPO ważności znaku powódki, podobnie jak zła wiara zgłaszającego ten znak. Kwestia kolizji praw wyłącznych nie podlega ocenie Sądu w sprawie o naruszenie, w którym właściciel francuskich znaków krajowych nie jest pozwanym. Sąd jest związany domniemaniem ważności znaku unijnego wynikającym z przepisu art. 127 ust. 1 rozporządzenia.

Z oświadczenia, na które się powołuje się spółka P. (k.232) wynika tylko, że może tych znaków używać, nie wiadomo jednak w jakim zakresie i od kiedy. Oczywiście sprzecznym z prawem znaków towarowych jest udzielanie upoważnienia do używania znaków towarowych innych niż

zarejestrowane oraz poza terytorium ochrony, a w tym przypadku zgoda ma dotyczyć znaku AUTOSFERA, a nie AUTOSPHERE i nie jest ograniczona do R. .

Dokument nie pozwala ponadto na ustalenie okoliczności decydujących o ważności i skuteczności zawarcia przez uprawnionego do znaków towarowych i pozwaną umowy licencyjnej. Nie wiadomo w szczególności w jakiej formie umowa została zawarta, czy strony były prawidłowo reprezentowane ani to jaka była treść postanowień dotyczących korzystania ze znaków towarowych. Wobec podniesienia przez powódkę zarzutu, to na pozwanej spoczywał ciężar udowodnienia prawdziwości treści znajdujących się w oświadczeniu, czemu spółka P. nie sprostала.

Należy ponadto zauważyć, że oświadczenie P. nie ma mocy prawnej dokumentu urzędowego, zatem nie stanowi dowodu tego, co zostało w nim zaświadczone. Dokument prywatny sporządzony w formie pisemnej, w myśl art. 245 k.p.c., stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie w nim zawarte. Z dokumentem prywatnym, o którym mowa w art. 245 k.p.c., wiąże się wzruszalne domniemanie jego prawdziwości i autentyczności pochodzenia zawartego w nim oświadczenia od wystawcy, który go podpisał (tak wyroki Sądu Najwyższego z 3/10/2000 r., I CKN 804/98, z 6/11/2002 r., I CKN 1280/00, z 8/08/2012 r., I CSK 25/12; postanowienie Sądu Najwyższego z 9/08/2016 r., II CZ 83/16). Formalna moc dowodowa dokumentu prywatnego nie rozciąga się na okoliczności towarzyszące złożeniu oświadczenia; nie przesądza sama przez się o mocy materialnej dokumentu (kwestii jego ważności, skuteczności, a także prawdziwości). Dokument prywatny nie jest więc uznawany za dowód rzeczywistego stanu rzeczy. (tak m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 7/08/2015 r., VI ACa 1031/14). Zgodnie natomiast z art. 253 k.p.c. jeżeli strona zaprzecza prawdziwości dokumentu prywatnego albo twierdzi, że zawarte w nim oświadczenie osoby, która je podpisała, od niej nie pochodzi, obowiązana jest okoliczności te udowodnić. Jeżeli jednak spór dotyczy dokumentu prywatnego pochodzącego od innej osoby niż strona zaprzeczająca, prawdziwość dokumentu powinna udowodnić strona, która chce z niego skorzystać.

Pozwana nie udowodniła w tym postępowaniu, że dysponuje własnym wcześniejszym prawem niweczącym zarzut bezprawności używania oznaczeń AUTOSFERA i autosfera.pl. Tezy o posiadaniu przez spółkę P. prawa do znaków **AUTOSPHERE** wynikającego z przynależności do grupy kapitałowej nie mają umocowania w przepisach prawa (unijnego ani krajowego). Jej uprawnienie nie wynika także z rejestracji unijnego znaku towarowego **OTOSFERA** nr 015803547 zgłoszonego 5 września 2016 r. Zgodnie z wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 21/02/2013 r. wydanym w sprawie C-561/11 (...), art. 9 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego należy interpretować w ten sposób, że prawo wyłączne właściciela wspólnotowego znaku towarowego do zakazania wszelkim osobom trzecim używania w obrocie handlowym oznaczeń identycznych z jego znakiem lub do niego podobnych obejmuje osobę trzecią będącą właścicielem późniejszego wspólnotowego znaku towarowego, bez konieczności uprzedniego unieważnienia tego ostatniego znaku. Kwestia kolizji praw wyłącznych została w ten sam sposób rozstrzygnięta przez Trybunał w wyroku z 16 lutego 2012 r. w sprawie C-488/10 (...) dotyczącym wzorów wspólnotowych, a także przez Sąd Najwyższy w wyroku z 23 października 2008 r. (V CSK 109/08).

Prawo do znaku EUTM 015803547 jest późniejsze od prawa spółki A. , która zresztą nie kwestionuje w tym postępowaniu używania przez pozwaną jej znaku **OTOSFERA** lecz oznaczeń AUTOSFERA i autosfera.pl.

2. Odnośnie do naruszenia reguł uczciwej konkurencji:

Zgodnie z art. 1, ustawa z dnia 16 kwietnia 1993 roku o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r. poz. 419, dalej u.z.n.k.) reguluje zapobieganie i zwalczanie nieuczciwej konkurencji w działalności gospodarczej, w interesie publicznym, przedsiębiorstw oraz klientów, nie może jednak być traktowana jako instrument służący wyeliminowaniu konkurencji w ogóle, w celu zachowania przez przedsiębiorcę dominującej pozycji rynkowej - tak Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z 30/09/1998 r. sygn. akt I ACa 281/98 Apel.-Lub.1999/1/1, w uzasadnieniu wyroku z 11/07/2002 r. (I CKN 1319/00 OSNC 2003/5/73).

Prawo konkurencji hołduje zasadzie *priori tempore potior iure*. Udzielenie ochrony zmierza do zabezpieczenia słuszych interesów tego przedsiębiorcy, który poniósł określone nakłady na zaprojektowanie, wprowadzenie do obrotu i promocję określonego produktu, czy na rozpoznawalność jego oznaczenia. Warunkiem uzyskania ochrony jest w każdym przypadku wykazanie pierwszeństwa rynkowego oraz zaistnienie okoliczności wskazanych w rozdziale 2. u.z.n.k. *Czyny nieuczciwej konkurencji* - art. 5-17 lub deliktu tam nieujętego, ale odpowiadającego hipotezie art. 3 ust. 1.

Stosownie do art. 3 ust. 1, uznanie działania za czyn nieuczciwej konkurencji warunkowane jest kumulatywnym spełnieniem następujących przesłanek: czyn ma charakter konkurencyjny, narusza lub zagraża interesowi innego przedsiębiorcy lub klienta, jest bezprawny, tj. sprzeczny z prawem lub dobrymi obyczajami.

Sąd podziela powszechnie przyjęty w doktrynie i orzecznictwie pogląd, iż przepis art. 3 w ust. 1 w sposób ogólny określa czyn nieuczciwej konkurencji, podczas gdy w ust. 2 wymienia przykładowo niektóre czyny, typizowane dodatkowo w art. 5-17, które należy wyklądać tak, że ogólne określenie i przepisy czyn nieuczciwej konkurencji uszczegóławiające pozostają w następujących relacjach:

- wymienione w ustawie czyny nie tworzą zamkniętego katalogu, za nieuczciwie konkurencyjne można uznać także działanie niewymienione w art. 5-17, jeżeli tylko spełnia ono przesłanki zdefiniowane w art. 3 ust. 1,
- wymagania określone w definicji art. 3 ust. 1 odnoszą się do czynów wymienionych w art. 5-17, a klauzula generalna pełni funkcję korygującą w stosunku do przepisów szczególnych. Gdy dany stan faktyczny, formalnie, spełnia przesłanki z art. 5-17, w rzeczywistości jednak działanie nie wykazuje któregoś ze znamion art. 3 ust. 1 (np. bezprawności, sprzeczności z dobrymi obyczajami), uznanie go za czyn nieuczciwej konkurencji nie jest możliwe.

Przepisy ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji odnoszą się do działań podejmowanych przez przedsiębiorców pozostających w szeroko pojętych relacjach konkurencyjnych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Dla oceny zarzutu dopuszczenia się czynu zdefiniowanego w jej art. 10 bez znaczenia są działania innych podmiotów podejmowane poza granicami Polski, posiadane przez nie prawa i relacje ze stronami procesu. W szczególności pozwany nie może zasadnie wywodzić od nich

pierwszeństwa używania oznaczenia ani przekonywać o posiadaniu własnego prawa wyłącznego, którego ochrona nie obejmuje terytorium Polski.

W myśl art. 10 ust 1 u.z.n.k., czynem nieuczciwej konkurencji jest takie oznaczenie towarów lub usług albo jego brak, które może wprowadzić klientów w błąd m.in. co do pochodzenia towarów albo usług. W razie dokonania czynu nieuczciwej konkurencji, przedsiębiorca, którego interes został zagrożony lub naruszony, może żądać m.in.: zaniechania niedozwolonych działań; usunięcia skutków niedozwolonych działań; zasądzenia odpowiedniej sumy pieniężnej na określony cel społeczny związany ze wspieraniem kultury polskiej lub ochroną dziedzictwa narodowego - jeżeli czyn nieuczciwej konkurencji był zawiniony (art. 18 ust. 1 i 6 u.z.n.k.).

W okolicznościach sporu, broniąc się przed zarzutem popełnienia czynu nieuczciwej konkurencji pozwana powinna była wykazać, że służy jej relatywne pierwszeństwo używania na polskim rynku oznaczeń **AUTOSFERA** i **autosfera.pl**, albo że ma do nich wcześniejsze niż powódka prawo wyłączne. Pozwana nie kwestionowała pierwszeństwa powódki (oświadczenie pełnomocnika złożone na rozprawie 27/11/2018 r. k.239-241). Nie przedstawiła żadnych faktów, a tym bardziej dowodów na to, że jako pierwsza rozpoczęła używanie spornych oznaczeń. Nawet jednak gdyby inny z podmiotów P. używał ich przed powódką, na co także brak dowodów, pozwana nie mogłaby skutecznie żądać doliczenia sobie takiego pierwszeństwa.

Z przyczyn wskazanych w pkt 1. można zatem uznać, że pozwana dopuściła się naruszenia reguł uczciwej konkurencji, o których mowa w powołanym przepisie, a zatem roszczenia powódki oparte na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 10 ust. 1 u.z.n.k., należy uznać za dostatecznie wykazane i zasługujące na uwzględnienie. Działania spółki P. polegające na używaniu podobnych do oznaczenia **AUTOSFERA** oznaczeń **AUTOSFERA** i **autosfera.pl**, w odniesieniu do usług identycznych i podobnych skutkuje powstaniem ryzyka wprowadzenia w błąd potencjalnych odbiorców co do ich pochodzenia od stron postępowania (konfuzja konsumencka). Wbrew przekonaniu pozwanej, żądając zastosowania względem naruszcyciela sankcji zakazowych i zasądzenia pokutnego, powódka nie miała obowiązku udowodnienia wyrządzenia jej szkody. Przepis art. 10 u.z.n.k., nie uzależnia odpowiedzialności w tym zakresie od „spadku sprzedaży” towarów lub usług.

Uznając, że żądanie z pkt 1. pozwu znajduje uzasadnienie także na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 10 ust. 1 u.z.n.k. Sąd nakazał nakazuje P. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Warszawie zaprzestanie posługiwania się oznaczeniami słownymi „autosfera i „autosfera.pl” oraz

autoSfera.PL

oznaczeniem słowno-graficznym, w szczególności w nazwie oraz w treściach stron internetowych www.autosfera.pl i www.pgamotors.pl, w adresie i treści serwisu społecznościowego [https://www. \(...\) com/Autosferasamochodyuzywane/](https://www. (...) com/Autosferasamochodyuzywane/) w celu oferowania i wprowadzania do obrotu pojazdów samochodowych, części i akcesoriów samochodowych oraz reklamowania usług ich sprzedaży, świadczenia i reklamowania usług stacji diagnostycznych, usług w zakresie serwisu i napraw samochodowych oraz usług wyszukiwania ofert sprzedaży samochodów;

Sąd uwzględnił także roszczenie z pkt 2. pozwu zasądając od P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Warszawie na rzecz Fundacji (...)ul. (...),(...)W. (KRS (...)) kwotę 10.000 zł tytułem pokutnego.

Należy wskazać, że pozwana nie odniosła się do poszczególnych żądań ograniczając się do zakwestionowania zasady odpowiedzialności za czyn nieuczciwej konkurencji. Nie przedstawiła żadnych argumentów przemawiających za brakiem winy lub za nieprawidłowością określenia przez powódkę kwoty pokutnego.

W przekonaniu Sądu spółce P. można przypisać winę co najmniej w stopniu braku wymaganej od przedsiębiorcy staranności w podjęciu decyzji o określonym oznaczeniu swych towarów i usług. Pozwana powinna była dołożyć starań o sprawdzenie, czy na tym samym rynku terytorialnym i towarowym konkurenci korzystają z identycznych lub konfuzyjnie podobnych oznaczeń, czy służą im prawa wyłączne do znaków towarowych, które może naruszać wybrane oznaczenie. Jeśli tego nie uczyniła ponosi odpowiedzialność za naruszenie.

Zaniechanie w tej mierze nie tylko godzi w interesy gospodarcze innego przedsiębiorcy używającego z lepszym pierwszeństwem określonych oznaczeń pochodzenia towarów i usług, ale także godzi w interesy potencjalnych klientów, którzy wprowadzeni w błąd konfuzyjnym oznaczeniem, podejmą niewłaściwą, sprzeczną z ich wolą, decyzję o nabyciu towarów lub skorzystaniu z określonych usług.

Przepis art. 18 ust 6 u.z.n.k. nie wskazuje kryteriów, jakimi powinien kierować się sąd oznaczając wysokość sumy, jaką ma na cel społeczny wpłacić podmiot, który dopuścił się czynu nieuczciwej konkurencji. Jediną wskazówkę stanowi stwierdzenie, że suma powinna być odpowiednia. Z tego wywodzi się obowiązek sądu rozważenia, czy dochodzona przez powoda kwota jest zasadna, czy uwzględnia rozmiar naruszenia i zagrożenia interesu podmiotu, przeciwko któremu skierowany był czyn nieuczciwej konkurencji, interesu społecznego i stopień winy sprawcy (tak Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z 13/12/2011 r., I ACa 1269/11; Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z 4/07/2007 r., I ACa 400/07). Zasądzana kwota powinna uwzględniać cele ustawy, jakim jest również oddziaływanie prewencyjne. W orzecznictwie podkreśla się, że kwota ta nie może stanowić surogatu odszkodowania, zwłaszcza w sytuacji, gdy w majątku powoda ona nie powstała. Ale to jednocześnie powinno stanowić wskazówkę dla sądu orzekającego, że wysokość szkody jest irrelewantna dla wysokości pokutnego. Nieznaczný stopień zawinienia może przesądzać nawet o oddaleniu roszczenia.

Ustawa ogranicza cele społeczne, na jakie pokutne może być przeznaczone. Beneficjentem kwot zasądanych na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 6 u.z.n.k. mogą być jedynie instytucje i podmioty, których celami statutowymi jest wspieranie kultury polskiej bądź ochrona dziedzictwa narodowego. (E. Nowińska, K. Szczepanowska-Kozłowska, Ustawa o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Komentarz, Lex 10686).

W ocenie Sądu, żądana suma pieniężna w kwocie 10 000 zł na rzecz Fundacji (...), a zatem na właściwy cel społeczny jest adekwatna do sposobu i zakresu działania pozwanej. Nie może być

uznana za nadmierną w odniesieniu do stopnia naruszenia. Z pewnością nie obciąża ona ponad miarę pozwanej, która w żaden sposób nie odniosła się do wysokości pokutnego. Spółka P. należy do (...) grupy kapitałowej - właściciela salonów samochodowych różnych marek we F., B. i w H. , należało więc uznać, że zasądzona kwota ma zgoła symboliczny wymiar.

O kosztach procesu, Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. odpowiedzialności za wynik sporu. Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. (§ 3 art. 98 k.p.c.) Stronom reprezentowanym przez radcę prawnego lub rzecznika patentowego zwraca się koszty w wysokości należnej według przepisów o wynagrodzeniu adwokata. (art. 99 k.p.c.)

Opłaty za czynności rzeczników patentowych określa rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z 28 kwietnia 2017 r. w sprawie opłat za czynności rzeczników patentowych (Dz.U. z 2017 r. poz. 881). Koszty zastępstwa zasądzane przez sądy lub orzekane przez Urząd Patentowy nie mogą być wyższe niż stawki minimalne, niezależnie od wysokości tych opłat ustalonych w umowie pomiędzy rzecznikiem patentowym a klientem, z zastrzeżeniem art. 13 ust. 2a ustawy z dnia 11 kwietnia 2001 r. o rzecznikach patentowych. (§ 2 ust. 1) Opłaty, o których mowa w ust. 1 i w art. 13 ust. 2a ustawy z dnia 11 kwietnia 2001 r. o rzecznikach patentowych, sąd lub Urząd Patentowy podwyższa o obowiązującą stawkę podatku od towarów i usług przewidzianą dla tego rodzaju czynności w przepisach o podatku od towarów i usług. (§ 2 ust. 2) Stawki minimalne ustala się od wartości przedmiotu sprawy, chyba że przepisy rozporządzenia stanowią inaczej. (§ 3 ust. 1) Wysokość stawek minimalnych w sprawach nieokreślonych w rozporządzeniu ustala się, przyjmując za podstawę stawkę w sprawach o najbardziej zbliżonym rodzaju. (§ 3 ust. 2) Stawka minimalna przy wartości przedmiotu sprawy powyżej 5.000 zł do 10.000 zł wynosi 1.200 zł. (§ 4 pkt 4) Natomiast w sprawie o naruszenie patentu, prawa ochronnego lub prawa z rejestracji wynagrodzenie rzecznika patentowego wynosi 700 zł. (§ 5 ust. 1 pkt 3)

Opłaty za czynności radców prawnych przed organami wymiaru sprawiedliwości w sprawach wszczętych w dniu 17 września 2018 r. określa rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Zasądzając opłatę sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy, a także charakter sprawy i wkład pracy pełnomocnika w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia. (§ 15.) W sprawie o naruszenie praw ochronnych i praw z rejestracji wynagrodzenie wynosi 1.680 zł (§ 8 ust. 1 pkt 19). Stawka ta nie obejmuje opłat od roszczeń majątkowych dochodzonych łącznie. (ust. 2) Stawka minimalna przy wartości przedmiotu sprawy powyżej 5.000 zł do 10.000 zł wynosi 1.800 zł. (§ 2 pkt 4)

Zważywszy charakter sprawy, jej wagę i stopień skomplikowania, Sąd uznał, że adekwatne do nakładu pracy pełnomocników powódki wykonujących zawody rzecznika patentowego i radcy prawnego będzie wynagrodzenie w minimalnej wysokości. W rozliczeniu kosztów Sąd uwzględnił: opłatę od wniosku o udzielenie zabezpieczenia 100 zł, koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu zabezpieczającym 1.680 zł i 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, koszty wykonania zabezpieczenia ustalone na 409,90 zł (k.238), opłatę od pozwu 1.000 zł, koszty

zastępstwa procesowego w postępowaniu głównym 1.680 zł i 1.800 zł oraz 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.